

DRAKKAR

INTERNETOVÝ ČASOPIS O RPG

67. ČÍSLO - KVĚTEN 2018

OBSAH 67. ČÍSLA

Comics

- 4 Bezejmenný hrdina „boubaque“ DÍL XXXII. Útočiště

Historie a realita

- 5 Infamie aneb kterak katem rádně opovrhovati „Den Grasse“

Ve výtečném Ecthelionově článku v Drakkaru č. 47 ke středověkým reáliím jsem narazil na zmínku o katovi: „*Mlýny, lázně, špitál s kostelem, herberky a katovna (domek kata, který byl ve veřejném opovržení a nikdo jej nechtěl za souseda) stávaly za hradbami.*“ Byl opovrhován jenom kat? Nu, nebyl. Otázka „opovrhování“ katem totiž nemá s opovrhováním, jak jej známe dnes, téměř nic společného.

Literatura

- 9 Věda ve službách SF: Jazyk a způsob myšlení

Julie Nováková

Science fiction a fantasy nabízí řadu příkladů toho, jak jazyk ovlivňuje myšlení, od triviálních až po příběhy, kde ovládnutí jiné řeči umožnilo třeba teleportaci nebo nadsvětelné cestování. Co nám o roli jazyků říkají naše reálné zkušenosti ... a jak to ovlivňuje třeba to, kdo napíše jaký příběh?

- 11 Recenze: Letopisy Vukogvazdské družiny, svazek čtvrtý

„Vallun“

Začít s recenzí čtvrtého dílu, aniž by byly zrecenzovány díly předchozí, by bylo poněkud zvláštní. Nicméně v tomto ohledu lze navázat na článek ze 46. čísla sepsaný přímo Vukogvazdskými.

- 14 Co lze objevit v domě „U měděných buků“

Argonautus

Sherlock Holmes není zdaleka moje nej oblíbenější čtení. Není to technicky nijak závratně dobře napsané, postrádá to druhé a další plány. Ale je to strašlivě jednoduché a názorné; a právě nedokonalost je možná pro nadšené psavce a gamemastery daleko inspirativnější, než perfektní příběhy, dotažené k dokonalosti.

Doplňky a materiály

- 22 Náhodná tabulka: Taurilští obchodníci kolektiv autorů

Tato tabulka popisuje obchodníky, které můžete potkat na tržišti. Je zasazená do světa Neviditelné knihy, půjdou však snadno převzít i do jiných fantasy krajin.

ÚVODNÍ HAIKU

**Květy bříz ztrácí
pel, to měsíc je lichý,
nikoli naděj.**

Drakkar je internetový sborník článků o RPG hrách, založený na jaře 2007. Každé dva měsíce vyzýváme vás, čtenáře, abyste nám posílali své články. K těm poté dostanete komentáře od dvou různých spolupracovníků časopisu a budete mít čas jejich návrhy zpracovat, pokud to uznáte za vhodné. Nakonec finální verze článků podrobíme korekturám, zasadíme do slušivého kabátku a vydáme jako PDF dokument.

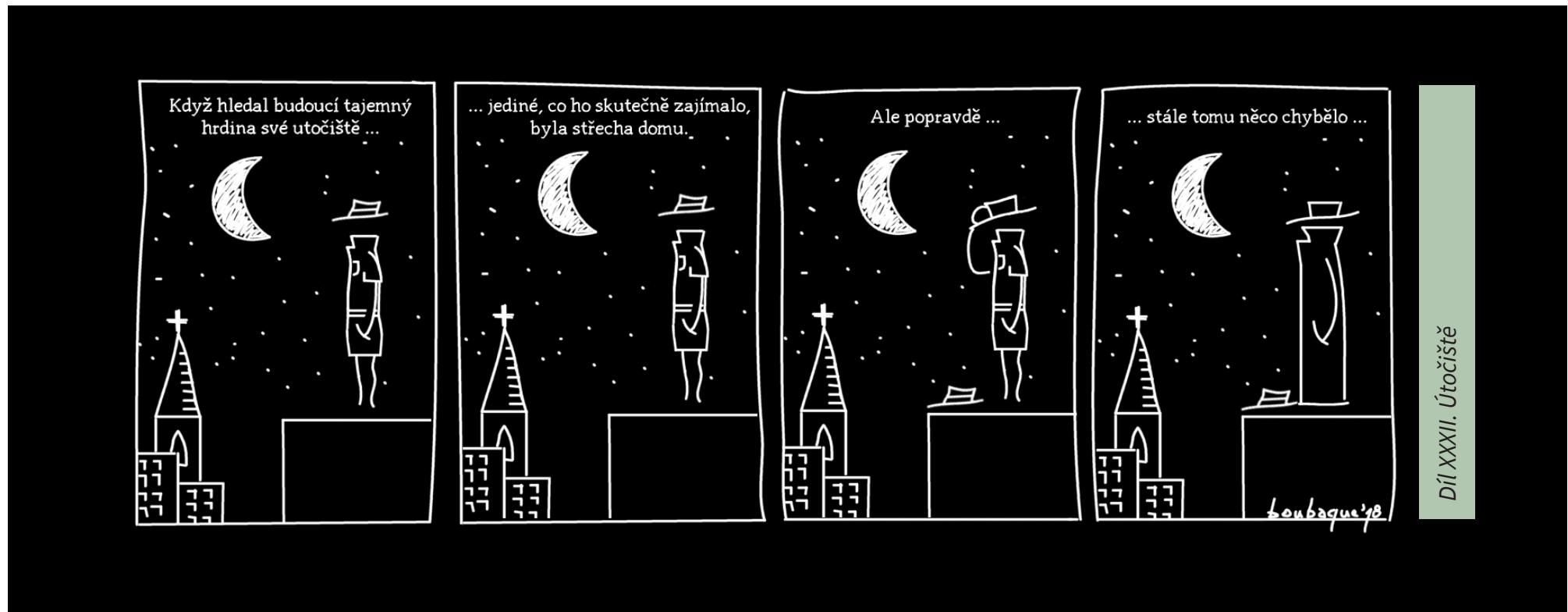
Na tomto místě bychom chtěli poděkovat všem z vás, kteří jste kdy přispěli vlastním článkem. Bez vás by se tento projekt nemohl nikdy uskutečnit.

Uvažujete-li o tom, že byste také začali v Drakkaru publikovat, srdečně vás zveme do našich organizačních diskusí.

připravil boubaque

Comics

BEZEJMENNÝ HRDINA

napsal „Den Grasse“

Historie a realita

INFAMIE ANEB KTERAK KATEM ŘÁDNĚ OPOVRHOVATI

Ve výtečném Ecthelionově článku v *Drakkaru* č. 47 ke středověkým reáliím jsem narazil na zmínku o katovi: „Mlýny, lázně, špitál s kostelem, herberky a katovna (domek kata, který byl ve veřejném opovržení a nikdo jej nechtěl za souseda) stávaly za hradbami.“

Tuto informaci máme vštěpovánu již od ranných let, málodko se však zamyslí hlouběji nad tím, proč byl kat vůbec opovrhován. A byl opovrhován jenom kat?

Nu, nebyl.

Otázka „opovrhování“ katem totiž nemá s opovrhováním, jak jej známe dnes, téměř nic společného. Hovoříme zde o prastarém právním institutu zvaném infamie, česky ztráta cti. Ježto jsem tomuto tématu věnoval kapitolu své diplomové práce, pokládám se (zda právem, posudte sami) za osobu povolanou věc poněkud blíže osvětlit.

Institut ztráty cti je nám dnes již jen těžko pochopitelný; žijeme v době, kdy cti jako takové již nikdo nehledí a téměř normou se stává prodat se co nejvýhodněji, ba se i tím následně

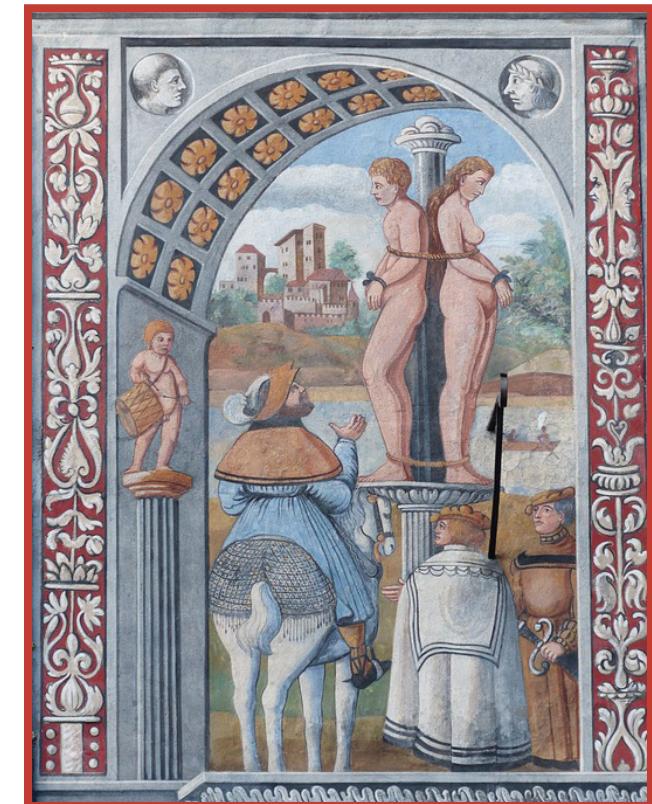
chlubit. Ztráta cti pro dnešního člověka by byla, až na menšinu případů, jen pro zasmání a nejčastěji se tento termín používá ve spojení s počátkem sexuálního života mladých dívek.

Pojem „cti“ však sahá až do starého Říma (možná i dále, ale z Říma jej máme spolehlivě doložený). Každý (resp. každý svobodný muž, ale i některé ženy) disponoval dvěma oblastmi, které spolu tvořily společenskou vážnost: *auctoritas* a *dignitas*. *Auctoritas* byla vymezena poměrně jasně: představovala společenský vliv svého nositele, de facto schopnost přimět ostatní, aby jednali dle jeho vůle. Jako taková byla souhrnem mnoha faktorů, starobylosti a vážnosti rodu, jakož i konkrétní osoby, množství jejího majetku a klientů, osobních vlastností a v neposlední řadě i úřadu, který zastával. V souladu s těmito se také mohla celkem snadno měnit.

Dignitas byla pojmem mnohem více neuchopitelným. Čest, a to ani středověká, není jejím přesným ekvivalentem. Spíše připomínala „neposkvrněnou pověst“. Získat si *dignitas* bylo podstatně těžší než v prvním případě; ztrácela se však velmi snadno. Obnovit ztracenou *dignitas* pak bylo prakticky nemožné. Obava ze ztráty *dignitas* vedla Římany k mnohdy katastrofálním rozhodnutím; mnohý římský generál by se raději dal pobít s celou armádou, aby unikl pohaně způsobené ústupem.

Římský vyhnanec pak ztrácel svou *dignitas*; její odnětí bylo součástí trestu.

Čest středověkého člověka vzcházela ze dvou odlišných kořenů; z již zmíněného římské-

ho dědictví a ze cti tak, jak ji chápaly barbarské národy, kterou reprezentovalo zejména slovo ve formě slibu nebo přísahy. Ve středověku se pak přerodila v institut, řekl bych, „téměř hmotné povahy“. Středověk výslovně a jasně určoval, kdo čest má a kdo ne, kdo ji ztrácí, a kdo dokonce nabývá a komu se ztracená čest obnovuje.

Ztráta cti mohla být ve středověkém právu trestem samostatným; nejčastěji však byla spojována s jiným. V některých případech musela být zvláště vyslovena, aby vstoupila v účinnost, u jiných trestů pak nastupovala automaticky.

V některých případech, kdy měla nastoupit automaticky, mohla být zase výslovně odvolána, resp. dotyčnému soudem čest navrácena.

Co to vlastně ona ztráta cti byla?

Infamie s sebou nesla úplné sociální vyloučení (včetně ztráty všech veřejných funkcí), ztrátu příslušnosti k městské obci a jakékoli vážnosti mezi spoluobčany. Difamovaní nemohli svědčit ani např. jít dítěti za kmotra a často už poté ani nedokázali zabezpečit obživu pro svou rodinu!

Zde dobře vidíme, že následky ztráty toho, co v dnešní době na první pohled nezaujme, tedy „cti“, byly nesmírně závažné. Čest zahrnovala v podstatě řadu občanských práv, včetně institutu tak základního, jako je způsobilost k právním úkonům.

To však nebyly všechny problémy, které ztráta cti přinášela (jako by už takhle toho nebylo dost). Patrně vůbec nejhorším důsledkem, který infamie mohla přinést, byl její dopad na okolí, které s potrestaným přicházelo do styku. V první řadě byla postižena rodina a příbuzenstvo a sama obec se často bránila případnému poskvrnění prevencí, kterou bylo vypovězení z města či země.

Způsobů, jak ztratit čest, byla ve středověku celá řada:

- odsouzením za některé typy zločinů
- výslovným konstatováním soudu
- výkonem některého řemesla

- stykem s bezectnými lidmi
- neubráněním se osočení z bezectnosti
- porušením slibu

Pobyt ve vězení např. přinášel ztrátu cti, neboť potrestaný byl postaven na roveň zločincům, tedy osobám bezectným (čest bylo možno ztratit právě i stykem s bezectnými lidmi). Dlužnické vězení, naopak, tuto nepříjemnost s sebou neneslo. Dále záleželo na místě, kde k trestu došlo a kdo jej prováděl; ke ztrátě cti docházelo, pokud trestaný upadl v ruce kata. Typicky zneuctujícím trestem bylo vystavení na pranýř. V českém právu zemském se často setkáváme s výslovným prohlášením ztráty cti. Zde dobře vidíme výše zmíněné rozdíly. Pokud pobyt ve vězení mezi zločinci přinášel ztrátu cti, začnou nám rázem dávat smysl všechny na první pohled uchu moderního člověka podivně znějící instituce záruk, ležení a slibů, a právě tak skutečnost, že porušením slibu se čest ztrácela.

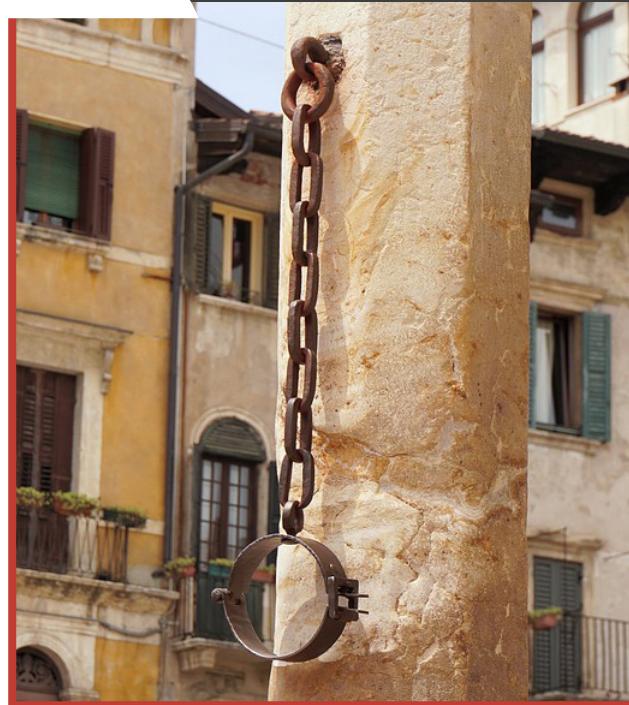

Obdobně jako v Čechách vypadala i situace v Říši, jak ji podává R. van Dülmen (*Bezectní lidé: o katech, děvkách a mlynářích: nepočestnost a sociální izolace v raném novověku*, Dokorán 2003, Praha). Pokud byl dotyčný potrestán katem (lehčí tresty obstarával dráb, biřic atd.), jednalo se o zásadní zásah do provinilcovy cti; návrat k předchozímu životu mu byl prakticky znemožněn.

Nebylo divu, že trest ztráty cti patřil k velmi obávaným, neboť mohl zasáhnout osoby z širokého okolí postiženého. Ty pak byly v dalším životě v obci svázány malými rozměry a sousedskými vztahy, vystaveny posměchu a ostrakizování lidu.

Vzhledem k velké závažnosti, kterou infamie nesla, nebyla ukládána obecně, nýbrž jen za některé typy zločinů. Jednalo se o tzv. „nepočestné“ zločiny. Jejich znakem bylo to, že byly spáchány potají a se zlým úmyslem. Z našeho dnešního pohledu vyznívá jejich rozdělení někdy logicky, jindy méně; že je za nepočestný považován mord (vražda) a za „počestný“ (ano, zní to zvláštně) zabití, asi dokážeme pochopit. Ale nepočestná byla i krádež, zatímco loupež (neboť byla provedena zjevně) náležela mezi počestné – rozhodovalo hledisko „tajnosti“, což už je pro nás dnes pochopitelné jen stěží.

Výše popsanému dělení pak odpovídají i ukládané tresty. Neskrývaný zločin (např. spáchaný v afektu) býval potrestán mečem, což umožňovalo rádný pohřeb do vysvěcené půdy. U nepočestných pak nastupovalo upálení, utopení či oběšení; popravení pak neměli nárok na

křesťanský pohřeb, případně byli zcela nepohřbeni. Typická žádost o milost se netýká snahy o zachování života (jak známe dnes), ale prosby o změnu způsobu popravy na stětí; žádostem bývalo často vyhověno. Infamie „nepočestně“ popraveného totiž dopadala na celou rodinu. Podle van Dülmena byl způsob popravy stětím v původní podobě výsadou urozených; teprve od počátku 17. století se začal prosazovat jako obecná praxe.

Je tedy zjevné, že dopad ztráty cti na postavení postiženého byl velmi hluboký a rozsáhlý. V podstatě bychom jej mohli nazvat „právní smrtí“ dotyčné osoby (nešel tak daleko jako „civilní smrt“, kdy se i manželství a vztahy psancov rozvazovaly), nicméně nemožnost činit právní

úkony se dotýkala zneuctěného velmi silně – je otázkou, jestli vůbec mohl nabývat majetku nemovitého charakteru.

Jak to bylo s katem?

Co se týkalo výkonu povolání, kat byl typickým zástupcem povolání, jejichž vykonavatelé náleželi k lidem se sníženou ctí. Jinými slovy, měštané se vyhýbali katovi nikoli proto, že by jím opovrhovali, ale proto, že pokud by se mu nevyhýbali, snadno mohli přestat být měšťany a ztratit většinu práv.

Kat však zdaleka nebyl v tomto osamocen. V různých dobách a místech patřila k těmto povoláním celá řada dalších. Van Dülmen uvádí: „*Patřila sem nejenom tzv. špinavá řemesla jako pohodní, kati, lázeňští pomocníci, holiči-lázebníci, markytánky a prostitutky, ale i většina těch, kteří se živili podomním obchodem, potulní komedianti, žebráci či ti, kteří skončili život jako sebevrazi – a pro dnešního člověka poněkud překvapivě i mlynáři, celníci a tkalci.*“ Nyní vidíme, že nejen katovna, ale i mlýn a lázně stály za hradbami ze stejných důvodů.

Z výše uvedeného vyplývá, že většina dobroručů, kteří jsou potulními existencemi, by patrně patřila k bezectným lidem. ☺

Co se týče styku s bezectnými lidmi, o tom je již zmíněno výše; to byl onen důvod, proč se lidé katovi (rasovi atd.) vyhýbali. Pokud byl někdo ve městě vystaven ztrátě cti, byl obvykle rovněž z města vypovězen, aby nemohl „nakazit“ ostatní občany – infamie byla infekční.

Nejzajímavějším způsobem ztráty cti, který se týkal většinou šlechty, bylo tzv. „neobránení cti“.

„Jsi hanebný panchart a z kurvy syn,“ děl vyzyvatele a diváci zatajili dech. Budou taseny meče?

Musely být. Pokud nebyly, osočený mohl ztratit svou čest se všemi výše popsanými následky! Jinými slovy, šlechtici nebyli extrémně urážliví a nebojovali pro každou hloupost, ale bránili svá reálná práva na majetek a šlechtické postavení... Později bylo v zemských zákonech vyhrazeno, že namísto soubojem se má věc řešit na soudu, a potom tato zaběhlá praxe upadla.

Zajímavý je ještě jeden aspekt zneuctění, a to jeho náboženský dopad. V konceptu infamie je zřetelný náboženský obsah, co se týče odepření řádného pohřbu. Pokud používáte ve světě církev obdobnou křesťanské, lze to apli-

kovat; pokud jinou, musíte si systém přizpůsobit. Dobrým vzorem může být starý Řím se svým polyteismem.

Další postřehy

K výše citovanému Ecthelionově článku již jen pár drobností. Přísežní nebyli předchůdci konšelů (možná v některých oblastech), ale byli to přímo konšelé (*consules*). Na soudech zasedali jako soudci spolu s rychtářem. Svědčit u soudu mohl každý svobodný člověk; výše majetku byla stanovena jen pro některé případy. Šlo o to, že svědek byl zároveň ručitelem a musel případně platit za poraženou stranu. Ostatně, *Chanson de Roland* uvádí, že po prohraném soudu byl zrádce Ganelon popraven i se svými svědky (patrně proto, že křivě přisahali). Svědek středověkého soudu nebyl nezaujatým pozorovatelem, jak to vnímáme dnes, a nevypovídal o tom, co viděl; byl tzv. podporovatelem jedné strany a svědčil zpravidla o důvěryhodnosti a „zachovalosti“ dotyčného. Pokud měly svědky strany obě, rozhodoval počet svědků; bohatší šlechtic měl více leníků, tím více podporovatelů a tím i u soudu víc pravdy. Na Islandu došel tento problém tak daleko, že se družiny místních šlechticů cestou na zemský sněm, kde se soudy konaly, navzájem přepadaly a snažily se pobít protistraně co největší počet možných svědků, aby zvýšili své šance.

Co se týče soukupů, většinu středověku byl tento výraz vnímán jako hanlivý a spolumajitelé městských domů by se patrně urazili, kdyby byli takto označeni.

K výměře vesnických polností známe i lány o rozloze 23 hektarů (což bylo hodně), běžný lán se pohyboval mezi 9–18 hektary.

Obecně, výkon středověkého práva vypadal dosti odlišně od práva našeho, na které jsme zvyklí. Dlouho se držela krevní msta; pokud si někdo myslí, že jejím terčem byl pachatel zločinu, mýlí se. Krevní msta směřovala proti hlavě zločincova rodu. Je proto logické, že se mohla, každou další smrtí znova rozdmýchána, táhnout mezi rody i několik staletí.

Lánový systém, o němž Ecthelion rovněž píše, je pro hru dobrý a přehledný, ve středověku se však prosadil až ve 12.–13. století, v Čechách během kolonizace za Václava I. Tzv. emfyteutické právo přišlo z Německa a přinášelo mnohem lepší přehled o pozemcích, což přispívalo k lepšímu výběru renty a daně. Před ním převládalo hospodářství občinové, kdy pozemky v obci (nutno si uvědomit, že obec = rod; migrace mezi vesnicemi vyjma sňatků prakticky neexistovala a všichni ve vesnici byli obvykle příbuzní) byly společné a vesnice sama rozhodovala, kdo který obdělá a pobere z něj užitek.

Zajímavé bylo i to, že většina lidí ve středověku nežila v manželství, což se dnes obecně

neví. Pro manželství byla třeba jistá majetková kvalifikace (a samozřejmě zachovalá čest), čili v manželství žila šlechta, měšťané a svobodní sedláci, tedy cca 20–30 % obyvatelstva. Zbytku nebylo souzeno se nikdy oženit/vdát, takže byla opravdu hodně rozmnožená prostituce (ve městech), jakož i instituce konkubinátu, zatímco na venkově se žilo víceméně ve volných sexuálních vztazích, které jsou v dnešní puritánské a na soukromí háklivé společnosti zcela nepředstavitelné. Soukromí ostatně neexistovalo ani u těch nejvíce postavených; bylo obvyklé, že např. po rodu královny přihlízel (ještě za Ludvíka XIV. ve Francii) celý dvůr, asi 300 osob. Nebylo výjimkou, že bylo dohlíženo na řádné oplodnění.

napsala Julie Nováková

Literatura

VĚDA VE SLUŽBÁCH SF: JAZYK A ZPŮSOB MYŠLENÍ

Science fiction a fantasy nabízí řadu příkladů toho, jak jazyk ovlivňuje myšlení svých mluvčích, od relativně triviálních až po příběhy, kde ovládnutí jiné řeči umožnilo třeba teleportaci nebo nadsvětelné cestování. Co nám o roli jazyků říkají naše reálné zkušenosti... a jak to ovlivňuje třeba to, kdo napiše jaký příběh?

Jazyk nepochybně ovlivňuje to, jak myslíme – ovšem do jaké míry? Ve 30. letech na základě studia indiánských jazyků formuloval lingvista Benjamin Lee Whorf hypotézu, že jazyk ovládá naše myšlení – zjednodušeně řečeno, když například nebudeme mít koncept času, nebudeme vnímat jeho plynutí, bude pro nás představovat cosi jako moře spíše než řeku plynoucí určitým směrem. Už tehdy byla tato představa značně kontroverzní a pozdější výzkumy ji dosti spolehlivě vyvrátily.

I když ale nemůžeme tvrdit, že by jazyk zcela kontroloval naše myšlení a třeba Češi a Britové by tak žili v docela odlišných světech, rozhodně má na myšlení vliv – diskutuje se jen o jeho míře. Ve sci-fi se často objevuje motiv kontroly obyva-

telstva pomocí jazykových prostředků (poměrně realisticky v Orwellově 1984, méně uvěřitelně a podobněji Whorfovým idejím třeba ve Stephensonově Sněhu) nebo jazyka propůjčujícího svým mluvčím zvláštní schopnosti (Chiangův Příběh tvého života, z našich končin Seinerův Hexagramaton). Zajímavě Whorfový koncept uchopil China Mieville v románu Ambasadov.

Jazyky ale nejsou izolované. Můžeme je zařadit do širších skupin, souvisejí a stále se navzájem ovlivňují. Už proto, že jsme schopni je různě propojovat a vytvářet nové koncepty, je Whorfova domněnka o člověku „pevně na-programovaném“ rodným jazykem až úsměvná. Ovšem jak tu již padlo – do určité míry samozřejmě jazyk smýšlení ovlivňuje a já nevím o lepším příkladu než psaní a překladu.

Podívejme se třeba na rádčskou trilogii od Ann Leckieové. Pokud nevíte, oč jde, v rychlosti přiblížím hlavní jazykový oršek: Občané mezihvězdného impéria Rádč nemají ve svém jazyce gramatický rod – všichni jsou „ona“, bez ohledu na biologické pohlaví. V angličtině zní

celá triologie zcela hladce a přirozeně. Koneckonců až na to, jestli napišeme „he“, nebo „she“, zní vždycky zbytek věty stejně. Není tu jiná koncovka slovesa, není tu skloňování nebo přechylování jmen. Překladatel Petru Kotrlemu vskutku nezávidím překlad této série do češtiny – muselo to dát neskutečně zabrat, a ač je Petr vynikající a zkušený překladatel, výsledek zkrátka nikdy nemohl znít tak přirozeně jako originál.

Napsala by Leckieová příběh stejným způsobem, kdyby byla třeba Češka? K tomu mám jiný příklad – svůj vlastní. Povídku We Shadows jsem napsala v angličtině, jak je v posledních letech mým zvykem, a pak jsem si ji pro sbírku Světy za obzorem (vyšla letos v dubnu) potřebovala přeložit do češtiny. Jenže... V tomto případě mi to dalo trochu zabrat. Posuďte sami úvodní odstavec:

Chief inspector A. J. Gaillard knew to expect trouble when the circus arrived to Oberon. They came on a supply ship from Ganymede and were on their way further

out the system – as far as Charon, if claims about their destination were to be trusted.

Na tom nepůsobí nic podivně, ne? Ale podívejte se na jinou ukázkou ...

Gaillard sent her their card.

Byrne looked at the screen of her pad immediately. "A.J.," she read. "What does it stand for?"

"Anton Jasmine."

"But that's..." She stopped, then frowned in disbelief. "That means you're..."

"Yes," Gaillard said simply.

"How does someone like you end up... here?"

How does someone like you, despite the damage, end up in Hayden's circus? Gaillard thought.

"We're needed here at present," the inspector answered, changing into plural almost without notice, bowed their head slightly and, back in the singular, added: "Now I'd like to talk to the others."

Už vidíte problém? V angličtině je to snadné a některak rušivé, ale jak v češtině referovat o osobě, která má hned dvě paralelně běžící plnohodnotné osobnosti, jednu mužskou a jednu ženskou? A. J. Gaillard. Gaillardová? Gaillardovi? Střídat osoby v jednotném čísle? Ale co když mají v da-

nou chvíli stejnou roli oba? Střídat ještě jednotně a množné číslo? To už by bylo opravdu absurdní. Inspektor, inspektorka, inspektoři? Jak je/ho/jí vůbec oslovovat? Střední rod nechme být, nejsme u *neut lana* McDonalda. Snad oprášit duál? Převést příběh do první osoby – a v ní střídat či nestřídat čísla a rody? Nebo by snad pomohlo změnit minulý čas na přítomný?

Nebudu vás déle napínat – jako nejlepší řešení mi nakonec přišel prachobýčejný plurál. Čtenáři *Světů za obzorem*, kteří ovládají angličtinu, si při čtení mohou zkusit představit originál, pakliže je to nebude rušit (a mohou si tak například uvědomit, že v první scéně – dokonce v první větě – český čtenář zjistí, že něco je jinak, zatímco pro anglického čtenáře ještě dlouho zůstává „chief inspector A. J. Gaillard“ zcela obvyklou postavou).

Benjamina Lee Whorfa tedy necháme hezky u ledu, kam patří, ale různé jazyky nám do jisté míry přece jen umožňují o věcech přemýšlet jinak a odlišně – snáz či obtížněji, stručněji či rozmáhleji – se vyjadřovat o světě. Jsem ráda, že plynně hovořím alespoň dvěma jazyky, a doufám, že časem se mi podaří to číslo rozšířit, protože každý jazyk současně trochu rozšiřuje mé autorské (popřípadě překladatelské) možnosti). Mimochodem, zmíněný *Hexagrammaton* od Hanuše Seinera (ač tam jde spíše o kryptografii než lingvistiku jako takovou) jsem přeložila do angličtiny a dočkal se poměrně vřelého přijetí.

Lingvistická sci-fi zkrátka táhne! A tak na to nezapomeňte, až budete vymýšlet třeba nový herní svět, a pohrajte si s tím, jaké úžasné obzory před námi mohou otevřít různé jazyky.

napsal „Vallun“

Literatura

RECENZE: LETOPISY VUKOGVAZDSKÉ DRUŽINY, SVAZEK ČTVRTÝ

V diskusi o 64. čísle Drakkaru na RPG Fóru se objevila zmínka o chybějící recenzi ke čtvrtému svazku Letopisů Vukogvazdské družiny. Přestože se jednalo o zmínku celkově velmi kritickou a ne zcela konstruktivní, tak myšlenka napsat něco málo o Letopisech mne zaujala, neboť jsem si tří předchozí svazky užil. Začít však s recenzí čtvrtého dílu, aniž by byly zrecenzovány díly předchozí, by bylo poněkud zvláštní. Nicméně v tomto ohledu lze navázat na článek ze 46. čísla sepsaný přímo Vukogvazdskými.

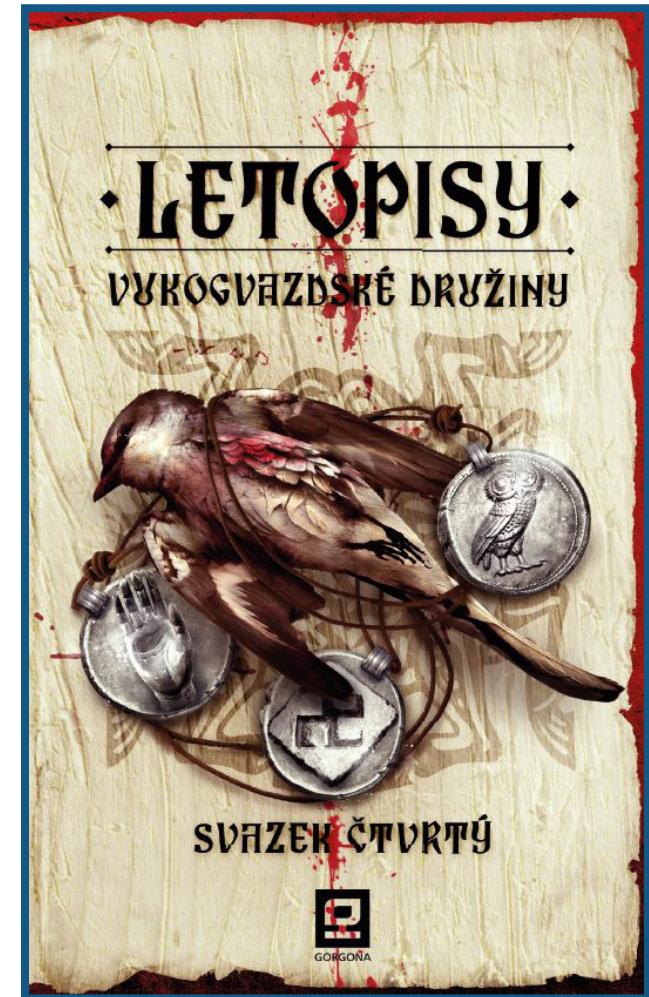
Článek Vukogvazdských Herní praxe přetavená v literaturu aneb Z Vlčího hvozdu není návratu nás v říjnu 2014 zanechal ve stavu, kdy se teprve schylovalo k vydání třetího svazku Letopisů. Od té doby se v Drakkaru neobjevila ani zmínka o tomto mimořádně zajímavém počinu, snad vyjma kritického hodnocení v diskusi k dvapadesátému číslu, kdy byly uvedeny jako příklad toho, že není lehké udělat knihu z herních zápisů. S tím rozhodně souhlasím, ale Letopi-

sy nejsou zrovna ideální příklad, protože i jako literatura fungují velmi solidně a podle mého rozhodně patří k tomu lepšímu, co může v češtině vycházející fantasy nabídnout. V kategorii českých autorů mne pak napadá jediné jméno, shodou okolností též spjaté s letopisy, které se s nimi může měřit – a jak bude rozvedeno dále, je to srovnání z mnoha důvodů zajímavé.

Zdroje a inspirace

Jak vyplývá z výše uvedeného, Letopisy Vukogvazdské družiny vycházejí z odehraných dobrodružství party hráčů DRAČÍHO DOUPĚTE. Nejde však o žádnou formu herního deníku či jiného záznamu hry, ale výchozí materiál doznał rozsáhlého literárního zpracování a výsledkem je plnohodnotná literatura, ať už tento termín znamená cokoliv. Čtvrtý díl Letopisů, stejně jako všechny předchozí, přináší trojici relativně ucelených, uzavřených dobrodružství, jejichž vyprávění zaujímá necelých 400 stran, a vydala jej Gorgona v Praze loňského roku. Pro encyklopédický záznam lze zmínit, že ilustrace (nepočetné) stejně jako všech tisíc výtisků knihy vznikly v Polsku rukou Piotra Cieślińského (obálka) a Dominika Bronieka (vnitřní ilustrace) respektive stroji Opolské tiskárny. Mimochedem, stránky nakladatelství doporučuji navštívit, tamní redakční články skrývají nejednu zajímavost, třeba o tom, jak si rozvrhnout strukturu vlastního příběhu tzv. metodou sněhové vločky.

Pokud by někdo měl vzhledem k použitému inspiračnímu zdroji pochyby, tak si do-

volím uvést, že na pravidla DRAČÍHO DOUPĚTE odkazuje v celém textu jediné slovní spojení, a sice rudý blesk, což je sice název konkrétního kouzla střední úrovně z pravidel pro pokročilé, ale atmosféru to v žádném případě neruší. To se již najde více odkazů na Sapkowského svět – stříbrný meč na nestvůry, striga, zmínky o věd-

máčích. Jan Kravčík spolu s ostatními autory (všechny popisky se alespoň tváří tak, že jde vlastně o kolektivní dílo) šel dokonce tak daleko, že se neshodují ani místa a způsoby smrti hlavních postav. V tom se však inspirace hrou úplně nezapře. Úmrtí hrdinů přichází častěji, než je běžné z obdobné literatury (pokud bychom nesrovnávali přímo s G. R. R. Martinem), a v situacích, které třeba z hlediska příběhu nejsou natolik podstatné, ale když kostka nepadá, padají hlavy. Kdo hrál někdy podobný styl hry na hrdiny, tak to dobře zná.

Prostředí

Srovnání se Sapkowským se nabízí i vzhledem k celkové atmosféře Vukogvazdského hvozdu, oba světy jsou ponuré, téměř temné, méně

epické než převažující angloamerická tvorba. Nicméně *Letopisy* jdou v míře epičnosti ještě podstatně níž než Zaklínač. Za celou dobu se do držení družinky dostane jediný magický meč, o nějž navíc stejně přijdou. Dokonce ani s těmi obyčejnými meči to není kdovíjak slavné. Literární Vukogvazdští dokonce ani nedisponují kovovými zbrojemi, což představuje jeden z rozdílů oproti hře, alespoň soudě dle poznámek na stránkách vukogvazd.cz, neboť tam nějaké ty kroužkové zbroje získali. Celkově je představovaný svět zablácený, ne snad spisovatelským neumětelstvím, ale naopak poctivým vystihnutím strasti života ve středověkém prostředí. Hlad a nedostatek je věrným souputníkem a postihuje i rytíře s vlastním panstvím, když mu zrovna štěstí nepřeje. Z této blátivosti však umí tóny krve a ohně vysvitnout skutečná temnota,

když se například kudůcká čtvrt jednoho z městeček stane terčem vrchností nařízeného pogromu. Zatímco ve světě Zaklínačově jsou násilí, drogy a podobné zlořády na denním pořádku, takže jednotlivý případ zapadne, tak v sice drsném, ale nikoliv nerealisticky brutálním světě Vukogvazdu zapůsobí naplno.

Atmosféra

Budování atmosféry velmi napomáhá i bohatý jazyk, jenž se navrací ke spoustě slov a názvů z minulosti. V tom tedy promočlánek v žádném případě neklamal. Stejně tak historická korekturna byla provedena zodpovědně a pečlivě. Z hlediska jazykového lze uplatnit snad jedinou výtku, a kdo ví, nakolik oprávněnou, a sice nadbytek germanismů, za všechny uvedu třeba slovo raubritter – loupeživý rytíř. V minulosti se v našich i pobaltských končinách celá řada německých slov nepochybě používala, možná dokonce ještě ve vyšší koncentraci, ale v knižní podobě to vyvolává asociaci s jinde nadužívanou angličtinou. Právě precizností jazyka a historických reálií se nabízí srovnání světa *Letopisů Vukogvazdské družiny* se světem Argonautovým, jenž je vepsán mj. do *Letopisů ztracených*.

Historicky vzato jsou Vukogvazdští a Argonautus více méně současníky, dělí je možná padesát, nejvýše sto let, o něž se příběh pražského písáře odehrává dříve. Samozřejmě je zde rozdíl světů, zatímco Argonautus putuje po reálných místech našeho světa, tak Vukogvazdská družina putuje po světě vlastním, originálním

(i když existence města Vizima opět odkazuje k Sapkowskému), jenž je jen inspirován prostředím středověkého Pobaltí, Polska a našich končin. Zatímco Argonautus se soustředí více na příběh a prostředí se věnuje převážně tehdy, když je to potřeba, v Letopisech slouží k hlubšímu vcítění se do vyprávění.

Mírou popisu prostředí vzniká rozdílný dojem z obou děl. Ten je pak dále umocněn tím, že Argonautův příběh se soustředí na jediného hrdinu, kdežto Letopisy Vukogvazdské družiny využívají střídaní pohledů hlavních postav, čímž sice zpestřují výsledný obraz, ale na druhou stranu ve spojení s již zmíněnou častější obměnou ústředních protagonistů není úplně lehké se s hrdiny ztotožnit či jim fandit, zkrátka oblíbit si je – když víte, že nejbližší příští skřetí střela či sedlákova kosa mohou jeho existenci ukončit. Na druhou stranu z pozice pána jeskyně je třeba ocenit vysokou míru sebekázně vukogvazdských dějmistrů, kteří udrží prostředí v maximálně skromné úrovni a ještě navíc dokází inhumovat i oblíbenou hráčskou postavu (přestože herní realita bude pravděpodobně malinko přívětivější než knižní zachycení). Bylo by z tohoto hlediska zajímavé vědět, kolik těch úmrtí bylo v důsledku herních skutečností a kolik, pokud vůbec nějaké, vyvolaly odchody z hráčské skupiny.

Shrnutí děje

Nemá asi valného smyslu popisovat přímo děj čtvrtého dílu *Letopisů*, když ani předchozí díly

• LETOPISY •

VUKOGVAZDSKÉ DRUŽINY

nebyly tímto způsobem převyprávěny, navíc na internetu lze nalézt jak stručný obsah jednotlivých epizod, tak ukázky z knih. Souhrnně lze říci, že všechna tři dobrodružství popisují cesty vykonané hraničářem Lopinem, správcem jedné ze vsí na ostrorepeském panství do sousedních krajů. První je vykonána na popud ostrorepeského pána a skončí neúspěšně, i když v budoucnu se možná podaří úkol splnit, při tom zahyne jeden z družiníků, válečník Grog. Druhé dobro-

družství začíná jako přátelská návštěva u bývalé členky družiny, alchymistky Meody, a skončí lámaním kletby, jež ohrožuje celé město. Kletbu si na sebe přivodili samotní měštané svou tupostí. Zajímavější otázkou však je, zda lze zlomit kletbu s využitím temné, zakázané nekromancie, neboli po zdejším valpurtství ... Třetí příběh splnil jeden ze slibů učiněných autory v předchozích dílech a vrátil se do známých a zajímavých míst poblíž Krehstajnského panství. Ačkoliv stál život nejméně jednoho družiníka, učence Gindora, konec zanechaný doslova dokořán, je příslibem, že i páté a prý poslední pokračování *Letopisů* bude nejméně stejně napínavé jako ta dosavadní.

Závěrem

Hodnotit Vukogvazdské letopisy není jednoduché, protože na této úrovni se jedná o dílo prakticky ojedinělé, rozhodně mezi těmi vydanými knižně – srovnání by jistě snesl na internetu publikovaný cyklus zápisů [Stíny Angmaru](#) (a pokračování [Mráz Angmaru](#)), u něž je třeba ocenit, že uspěl v disciplíně obzvláště náročné, byv zasazen do světa Středozemě. Pokud budeme *Letopisy* hodnotit čistě jako literaturu, nutno říct, že vyprávění sice hezky odsýpá, ale příběh se posune pomaleji, přesto zejména schopností vtáhnout čtenáře do popisovaného prostředí je na místě hodnotit dílo vysoko – 88 %.

napsal Argonantus

Literatura

Co lze objevit v domě „U měděných buků“

Když jsem začal psát v DRAKKARU seriál o literárních žánrech, detektivku jsem považoval ze všech za nejzastaralejší. Zřejmě proto, že jsem ji při vlastním psaní opustil nejdříve. S odstupem času vidím, že jsem ji ani sám tak úplně neopustil; nějaké stopy detektivky, byť skoro k nepoznání změněné, lze nalézt prakticky ve všem, co jsem v poslední době napsal.

Detectivka je mnohem víc, než nudné policejní výslechy a finální scéna s odhalením pachatele. Není to jen žánr, ale kompoziční manévr, kdy přehodíme pořadí informací; neříkáme to, jak se to přirozeně lineárně děje, ale něco zatajíme a necháme si to na později. Což je základ značné části moderního epického vyprávění.

Sherlock Holmes není zdaleka moje nejoblíbenější čtení. Není to technicky nijak závratně dobře napsané, postrádá to druhé a další plány. Ale je to strašlivě jednoduché a názorné; a právě nedokonalost je možná pro nadšené psavce a gamemastery daleko inspirativnější, než perfektní příběhy, dotažené k dokonalosti. Dnešní výprava za literaturou bude proto výjimečně s demonstrací některých možností přímo na konkrétním díle. Čímž bude Holmesův případ *Dům u měděných buků* (COPP) z roku 1890, který lze kompletní objevit na odkazu. A ještě bude další díl, kde uvidíme, co z toho nakonec autor vytěžil sám.

Inspirativní je již úvodní debata Holmese s Watsonem o vyprávění. Kompozičně je to nesmysl, neb to nijak nesouvisí s následujícím dějem. Naše doba sto let po Holmesovi ovšem podobné postmoderní náhledy za kameru užívá často; stojí tedy zato debatu prostudovat. Watson je zpočátku jako obvykle defenzívní, Holmes poučující, ale ve finále se to najednou úplně zvrte:

HOLMES: „Obávám se však, že jste se vyhýbal senzacím a zabředl přitom až do přílišné všednosti.“

WATSON: „Možná že to tak nakonec dopadlo, ale aspoň jsem použil nových a pozoruhodných metod.“

Takže ne Holmes při odhalování případu, ale Watson při jeho popisování používá nové a pozoruhodné metody! Na moment zahledneme celou legendu v úplně novém světle; ve skutečnosti je to možná Watson, kdo má celou situaci pevně v rukou! A možná nejde vůbec o geniální Holmesovu metodu pátrání, ale daleko spíš o Watsonovu metodu vyprávění.

Po té teprve Holmes hodí před Watsona neznámý dopis a začíná normální expozice příběhu. Kdybychom začali až zde, na děj by to nemělo sebemenší vliv.

„Milý pane Holmese, velmi ráda bych se s Vámi poradila, mám-li či nemám přijmout místo guvernantky, které se mi naskytuje. Zastavím se u Vás zítra v půl jedenácté a doufám jen, že Vám to tak vyhovuje. S pozdravem Vaše Violeta Hunterová“

Expozice typu spin off, popsána [zde](#). Zpočátku to celé vypadá jako nepodstatná ptákovina.

(...) Sotva domluvil, dveře se otevřely a do pokoje vstoupila mladá dáma. Byla jednoduše, ale pěkně oblečená, obličej měla svěží, bystrý a pihovatý jak vejce kulíka a chování rázné jak žena, která se o sebe musí umět sama postarat.

Anglické krásno. Přirovnávat hlavní hrdinku příběhu k vejci kulíka ...? Ale věnujme se tomu, jak byla slečna Hunterová na pracovním pohovoru:

„(...) Hledáte místo, slečno?“

„Ano, pane.“

„Jako guvernantka?“

„Ano, pane.“

„A jaký vyžadujete plat?“

„Ve svém posledním zaměstnání u plukovníka Spence Munroa jsem dostávala čtyři libry měsíčně.“

„Ale to snad ne, to snad ne! To je přece pakatel - hotový pakatel,“ zvolal a mával tlustýma rukama ve vzduchu, jako by byl doslova unesen vzrušením. „(...) U mne budete mít, madam, počáteční plat sto liber ročně.“

„Dovedete si jistě představit, pane Holmesi, že mi v mému zoufalém postavení zněla taková nabídka až neuvěřitelně.“

Následují čím dál podivnější požadavky zaměstnavatele, až po to, že by si slečna měla ostříhat vlasy. To už dívka odmítne. Ale nabídka je ještě zvýšena v dopise, který přijde dodatečně:

(...) Milá slečno Hunterová (...) Jsme ochotni platit Vám třicet liber čtvrtletně, to jest 120 ročně, abychom Vás trochu odškodnili za menší, možná trošičku nepříjemné nároky, které si na Vás při svých rozmarech budeme klást. Nejsou však taklik nepříjemné. Má žena si například po-

trpí na určitý odstín ostré modře a snad byste byla ochotna chodit dopoledne po domě v takových šatech. Nemusela byste si ovšem dělat výlohy a kupovat si je sama, máme doma podobné šaty patřící naší drahé dceři Alici (která je nyní ve Filadelfii) a jistě by Vám dobře padly. Pokud bychom na Vás chtěli, abyste se posadila tu i onde nebo se bavila, jak Vás požádáme, určitě by Vám to nijak nemuselo vadit. Co se Vašich vlasů týče, je jich nesporně škoda, protože i za našeho krátkého rozhovoru jsem si musel povšimnout, jak jsou krásné, ale nezbývá mi bohužel než zůstat v tomto bodě pevný, a doufám jen, že zvýšený plat Vám ztrátu poněkud vynahradí. Pokud jde o Vaše povinnosti k dítěti, budou velice snadné. Pokuste se prosím, přijet a já Vás budu očekávat s bryčkou ve Winchesteru. Napište jen, kterým vlakem pojedete.

S nejsrdečnějším pozdravem Váš Jephro Rucastle

(...) To tedy je dopis, který jsem právě dostala, pane Holmesi, a rozhodla jsem se, že nabídku přijmu. Napadlo mne však, že než se odhodlám ke konečnému kroku, měla bych ještě předložit celou věc k uvážení vám.“

Jsme na osmé straně, asi ve třetině příběhu. Místem se moc nešetřilo, k expozici by stačily ty dva dopisy a páár spojovacích vět. Situace je jas-

ná; místo je lákavé, ale podmínky tak divné, že už divnější být nemohou. Plat je podezřele velký a kostýmní hrátky majitelů vzbuzují nejhorší obavy. Takže Holmes praví:

„Přiznám se vám, že bych nikterak neuvítal, kdyby se o takové místo ucházela má sestra.“

(...) „Ale ty peníze, pane Holmesi, ty peníze!“

„Ano, jistě, plat je to dobrý – až příliš dobrý. A to mně právě znepokojuje. Proč by vám měli platit sto dvacet liber ročně, když si mohou za čtyřicet ještě vybírat? Za tím musí být nějaký pádný důvod.“

(...) „Nebezpečí! Jaké nebezpečí předvídáte?“

Holmes vážně zavrtěl hlavou. „Jakmile bychom je mohli definovat, přestává být nebezpečím,“ řekl. „Ale kdykoli mě budete potřebovat, ve dne či v noci, pošlete telegram a přijedu vám na pomoc.“

„To mi úplně stačí.“ Slečna Hunterová svízně povstala ze židle a všechna úzkost jí vymizela z obličeje. „Pojedu ted' do Hampshiru s naprostým klidem. Napiš rovnou panu Rucastlovi, obětuji své ubohé vlasy a zítra se rozjedu do Winchesteru.“ Vděčně ještě Holmesovi poděkovala, s oběma se s námi rozloučila a hbitě zas vyšla z pokoje.

Autorův kompromis není nic moc. Pokud jsou pan Rucastle a spol. banda vrahů, pak by

měl být Holmes někde za oknem domu, ne až v Londýně.

Řešením by mohla být alternativa, kdyby slečně Hunterové neřekli na začátku všechno. Třeba to s těmi vlasy. Na cestu by se vydala s tím, že si za dvojnásobný plat bude občas muset obléct nějaké šaty.

(...) V jedenáct dopoledne druhého dne jsme již ujízděli k starému anglickému městu. Holmes byl po celou cestu ponořen do ranních novin, ale když jsme přejeli hranice Hampshiru, odhodil je a začal se obdivovat krajině.

Příběh šlo začít prostě tak, že posadíme Holmese s Watsonem do vlaku, necháme přistoupit slečnu Hunterovou a vyprávět. Myslím, že by to zabralo tak dvě strany; to podstatné shrnuje dopis pana Rucastla.

Autor cestu ve vlaku místo toho vypcal další postmoderní úvahou o zločinech, že je na venkově daleko nebezpečněji, než ve městě. Mezi řádky se rýsuje pokračování – pan Rucastle a spol coby sadistiké doupě, kde se nebohá slečna Hunterová ničeho nedovolá. *Mlčení jehňátek a Masakr motorovou pilou* v jednom. Nic vám nebrání něco takového stvořit. Řešení se ale nabízí tak moc, že to vypadá dost průhledně a ne příliš originálně.

Slečna Hunterová nadhodila již v původním textu, že by paní Rucastlová mohla být šílená a pan Rucastle to zkouší zakrýt. Autor tohle Holmesovými slovy rozvádí dál:

„Vymyslel jsem pět různých vysvětlení, ale jsou všechna založena jen na okolnostech... ale už vidím věž katedrály a zanezlouho se dovíme, co má slečna Hunterová za zprávy.“

A příběh pokračuje dalším vyprávěním slečny Hunterové. Bylo asi mnohem lépe to odehrát naživo z první ruky. Nabízelo se třeba nechat Watsona s Holmesem šmírovat za oknem a mít proto jen obraz bez zvuku, což dává napínavé možnosti. Nebo by to celé prožila slečna Hunterová od začátku, a Holmese – pokud ho bude vůbec třeba – tam vpuštěme ještě později.

Když jsem přijela do Winchesteru, pan Rucastle již na mne čekal a odvezl mne bryčkou do domu U měděných buků... Těsně před dveřmi do hal roste několik buků temné, jakoby měděné barvy, podle nichž je dům pojmenován.

Povídka založila tradici názvů podle místa Holmesova případu, které nemají bohužel vztah k ději. Bylo by lákavé ty měděné buky zapojit do děje, případně je alespoň barevně sladit s vlasy hlavní hrdinky a tím sledovat nějaký další smysl. Žel, nestalo se.

Domněnka, k níž jsme dospěli ve vašem domě na Baker Street jako k nejpravděpodobnější, se však, pane Holmese, nepotvrдила. Paní Rucastlová není šílená.

Škoda. Mohla být psina. A pomalu opouštíme falešnou prvotní expozici a řešíme podstatné věci:

Je to tichá, bledá žena, o hodně mladší než její manžel; hádala bych jí sotva třicet a jemu je určitě již pětačtyřicet. Z jejich rozhovoru jsem usoudila, že jsou spolu asi sedm let a pan Rucastle byl vdovec. Z prvního manželství měl prý jen jedno dítě, dceru, která odjela do Filadelfie. Pan Rucastle mi po straně prozradil, že ujela z domova, neboť si z jakýchsi pošetilých důvodů znelíbila jeho ženu. Dceři však musí být již jistě dvacet a dovedu si docela

představit, že se necítila s tak mladou otcovou ženou nikterak dobrě.

Paní Rucastlová mi připadá úplně bezbarvá, povahou i zevnějškem. Neudělala na mne příznivý ani nepříznivý dojem. Člověk ji skoro nevnímá. Na první pohled se pozná, že je hluboce oddána manželovi i synkovi. Ustavičně bloudí světlýma šedýma očima od jednoho k druhému, snaží se uhodnout každé jejich přání a pokud možno je splnit, ještě než je vyřknou. I on je na ni hodný svým trochu neomaleným hlučným způsobem a zdá se, že jsou spolu celkem šťastní.

A přece má ta žena jakési tajné soužení, často zůstane sedět v hlubokém zamýšlení a s nepopsatelně smutným výrazem ve tváři. Několikrát jsem ji již zastihla v slzách. Někdy si myslím, že ji tak trápí povaha jejího dítěte, neboť jsem nikdy neviděla tak rozmazlené a zlomyslné malé stvoření. Chlapec je na svůj věk neobyčejně malý a má neúměrně velkou hlavu. Mám pocit, že se celé dny bud' zuřivě vzteká a mlátí sebou, nebo se mračí a trucuje. Zná jenom jedinou zábavu - působit bolest slabším tvorům, než je sám, a projevuje pozoruhodný talent při vymýšlení, jak chytat myši, drobné ptáčky a hmyz.

Jsou tu exponovány hned čtyři linie. Pan Rucastle je úchylný sadista, jak padlo výše. Paní Rucastlová je šílená, jak padlo výše. Dcera je mrtvá, jak naznačeno nově. Nebo konečně ješí-

lený syn; něco jako *Utažení šroubu* od Henryho Jamese. Mimochodem, je dost pravděpodobné, že James znal tuto povídku. A dodejme, že Dan Simmons vymyslel nedávno ještě další a zjevně nejlepší řešení.

Načež se objeví ještě další postavy:

Jedno mne na domě hned dost nepříjemně zarazilo, a to vzezření a chování služebnictva. Jsou to vlastně jen dva lidé, manželé. Toller, neboť tak se muž jmeneje, je hrubý neotesanec s prošedivělými vlasy a knírem a v jednom kuse z něj táhne alkohol. Co jsem v domě, byl už dvakrát úplně opilý, ale panu Rucastlovi to zřejmě vůbec nevadí. Jeho žena je vysoká a silná, má zatrpký obličej a mlčenlivá je jak paní Rucastlová, ale zdaleka ne tak sympatická.

No a pak se teprve odehraje to, na co jsme celou dobu čekali.

„(...) Ach ano,“ řekl pan Rucastle a otočil se ke mně. „Jsme vám nesmírně zavázáni, slečno Hunterová, že jste tak vyhověla našim libůstkám a dala si ostříhat vlasy. Musím vás ujistit, že vám to ani maličko neubralo na kráse. A teď uvidíme, jak vám sluší ty ostře modré šaty. Čekají vás už rozložené na posteli ve vašem pokoji a byli bychom vám velmi vděční, kdybyste byla tak hodná a oblékla si je.“

Saty, které mi připravili, měly zvláštní odstín modré. Byly z prvotřídní látky,

jakési zvláštní vlny, ale hned se na nich poznalo, že je už někdo nosil. Nemohly mi lépe padnout, ani kdybych je měla šité na míru. Když mě v nich pan Rucastle s paní viděli, úplně se rozplývali nadšením, které mi připadal až přehnané. Čekali na mne v salónu, velikém pokoji, který se prostírá podél celého průčelí domu a má tři vysoká okna sahající až k podlaze. Ke střednímu oknu byla přistavena židle, obrácená opěradlem ven. Byla jsem vybídnuta, abych se na ni posadila, a potom začal pan Rucastle přecházet sem a tam po druhé straně pokoje a vykládat mi nejsměšnější historky, jaké jsem kdy slyšela. Neumíte si ani představit, jak byl legrační, a já se musela smát, že jsem sotva dechu popadala.

Jásání slečny Hunterové, která se o sebe údajně „umí postarat“ nad panem Rucastletem, který je všechno, jenom ne veselý srandista, je mimo charakter postavy a také je to mimo tísnivou náladu vyprávění. Poznámku lze prostě vyhodit. Ale zkuste si třeba představit, že pan Rucastle bude mladý a příjemný a slečně Hunterové se bude líbit. A zase se nám to zajímavě zkomplikuje.

Za dva dny nato se celé představení opakovalo za přesně stejných okolností. (...) Jistě si umíte, pane Holmesi, představit, jak ráda bych se byla dopátrala, co má to zvláštní divadlo znamenat. Povšimla jsem si, že Rucastlovi dbají vždy velice o to, abych seděla s obličejem odvráceným od

okna, a přímo mě stravovala touha přesvědčit se, co se děje za mými zády. Zprvu se mi to zdálo zhola nemožné, ale brzy jsem si vymyslela, jak na to. Rozbilo se mi příruční zrcátko a tu jsem přišla na štastný nápad a schovala jsem si střípek do kapesníku. Při nejbližší příležitosti jsem si uprostřed všeho smíchu najednou přiložila kapesník k očím, a když jsem ho trošičku natočila, mohla jsem se konečně podívat, co se za mnou děje.

Tady to, mimochodem, dostane atmosféru. Kouzlo tkví v tom zrcátku. Nemýl se mistr Brad-

bury, že pravda tkví v detailu. Je občas třeba opustit generální pohled kamery a sjet na detail.

Povšimla jsem si, že na southamptonské silnici stojí jakýsi menší muž s bradkou a v šedém obleku, a zdálo se mi, že se dívá přímo na mne.

„Není to nějaký váš známý, slečno Hunterová?“ zeptal se mne pan Rucastle.

„Ne, já tady vůbec nikoho neznám.“

„Proboha, to je ale drzost! Otočte se laskavě a pokyneťte mu, aby odešel.“

„Jistě by se hodilo lépe, kdybych si ho nevšímala?“

„Ne, ne, to by se nám tu potloukal pořád. Jen se laskavě obratě a ukažte mu, atť si jde po svých.“ Učinila jsem, jak mi přikázal, a paní Rucastlová hned stáhla žaluzii. To bylo před týdnem a od té doby jsem už ani jednou v okně neseděla.

(...) Hned prvního dne, kdy jsem byla u měděných buků, mne pan Rucastle vedl k malé kůlně, postavené za dveřmi od kuchyně. Jak jsme se k ní blízili, zaslechla jsem hlasité řinčení řetězu a hluk, jako když tam pobíhá jakési veliké zvíře.

„Podívejte se,“ vybídl mě pan Rucastle a ukázal mi škvíru mezi dvěma prkny, „není to krasavec?“ Nahlédla jsem dovnitř a spatřila dvě žhnoucí oči a jakési tělo schoulené ve tmě.

„Jen se nebojte,“ řekl můj zaměstnavatel a srdečně se smál mému leknutí. „To je jen Carlo, můj pes. Říkám sice můj,

ale vlastně si s ním doveď poradit jenom můj kočí, starý Toller. Krmíme ho jen jednou denně, a ještě ne moc, takže je pořád hladový jak vlk.“

(...) Dvě noci nato jsem náhodou asi ve dvě hodiny vyhlédla z okna své ložnice. Byla překrásná měsíční noc a trávník před domem zalévalo stříbrné světlo, takže se celý třpytil. Stála jsem okouzlena poklidnou krásou scenérie, když tu jsem si pojednou uvědomila, že se ve stínu pod měděnými buky cosi pohnulo. Vzápětí se to už vynořilo v měsíčním světle a viděla jsem, co to je. Byl to obrovský pes, veliký jak tele, žlutohnědý, s převislým podbradkem, černou mordou a obrovskými vyčnívělými kostmi. Pomalu přešel přes trávník a zmizel mi ve tmě na druhé straně. Zalekla jsem se toho příšerného tichého hlídače víc, než by mě myslím dokázal vystrašit nějaký lupič.

Tady je asi jasné, co vás napadlo. Ano, právě o tom bude příští pokračování v Drakkaru.

(...) Jak víte, dala jsem se v Londýně ostříhat a uložila jsem si vlasy ve velkém vrkoči na dně kufru.

(...) A tak jsem vyndala svazek klíčů a zkoušela skříňku otevřít. Hned první zapadl do zámku jak ulity a snadno jsem zásuvku otevřela. Byla v ní jedna jediná věc a určitě byste neuhodl co. Vrkoč mých vlasů. Vyndala jsem jej a udiveně jej pro-

hlížela. Měl stejný zvláštní odstín a vlasy byly i stejně silné. V té chvíli jsem si teprve s ohromením uvědomila, že to mé vlasy být nemohou. Jak bych je mohla mít zamčené v této zásuvce? Roztřesenýma rukama jsem otevřela kufr, všechno z něj vydala a ze samého dna vytáhla své vlasy. Položila jsem oba copy vedle sebe a mohu vás ujistit, že byly naprosto stejné.

V zásadě jde spíš o atmosférickou záležitost, jako to zrcátko předtím, protože to, že se slečna Hunterová má vydávat za někoho jiného je dost zřejmé už delší dobu. Ale proč ne.

(...) Jednou však, když jsem šla ze schodů, zahlédla jsem pana Rucastla, jak právě vychází z těchto dveří se svým klíčem v ruce a na tváři výraz, který ho dočista proměnil; vůbec v té chvíli nevypadal jak onen tlustý žoviální pán, na kterého jsem byla uvyklá. Tváře měl rudé, obočí zježené vzteký a na spáncích mu samou zlostí vystupovaly žily. Zamkl dveře a proběhl kolem, aniž mi věnoval jediné slovo nebo pohled.

(...) Jenomže, pane Holmesi, od okamžiku, kdy jsem pochopila, že se v té řadě pokojů tají něco, o čem se nemám dovědět, jen jsem hořela touhou do nich proniknout.

Další klasické téma – třináctá komnata. Užít to lze ve většině variant, které tu byly nadhozeny.

(...) Má chvíle se mi naskytla až včera. (...) Tichounce jsem otočila klíčem v zámku, otevřela dveře a proklouzla dovnitř. Přede mnou se objevila úzká chodbička s holými zdmi a nepokrytou podlahou, která se vzadu stáčela do pravého úhlu. Za rohem jsem spatřila v řadě troje dveře a první a třetí z nich byly otevřené. Vedly do prázdných pokojů, zaprášených a bezútěšných. V jednom z nich byla dvě okna a v druhém jedno, ale všechna byla tak hustě pokrytá špínou, že jimi večerní světlo sotva pronikalo. Prostřední dveře byly zavřené a navíc zajištěné širokou tyčí z železné postele, která byla z jedné strany připevněna visacím zámkem ke kruhu ve zdi a z druhé přivázána pevným provazcem. Dveře samotné byly také zamčené, ale klíč v nich nebyl. Zabarikádované dveře určitě odpovídaly oknu se staženými žaluziemi, které jsem viděla zezdola, ale podle světla, jež pod nimi prosvítalo, jsem poznala, že v pokoji nemůže být tma a že je tam zřejmě ještě vikýr, který propouští světlo shora.

Jak jsem tak stála v chodbičce, prohlížela si ty zlověstné dveře a hloubala, jaké tajemství asi skrývají, zaslechla jsem pojednou z pokoje kroky a zahlédla, jak se v nepatrné štěrbince světla pronikajícího zpod dveří mihl sem a tam jakýsi stín. Zachvátila mne z toho pohledu hrůza, pane Holmesi, šílená, nezvladatelná hrůza. Až k prasknutí napjaté nervy mi náhle vypověděly a já se otočila a prchala - prchala

jsem, jako kdyby se po mně vztahovala jakási obludeň ruka a chytala mne již za sukni. Proběhla jsem jak šílená chodbou i dveřmi a vpadla jsem přímo do náruče pana Rucastla, který čekal venku.

„Aha, tak jste to přece vy,“ řekl mi s úsměvem. „Však jsem si to hned myslel, když jsem viděl ty otevřené dveře.“

„(...) Byla jsem hrozně pošetilá a vešla do toho prázdného křídla,“ odpověděla jsem mu.

„(...) A proč myslíte, že zamykám ty dveře?“

„To doopravdy nevím.“

„Aby tam nelezl nikdo, kdo tam nemá co pohledávat. Chápete?“ Pořád se ještě na mne líbezně usmíval.

„Kdybych to byla jen tušila –,“

„Tak teď už to víte. A jestli ještě jednou překročíte ten práh,“ – úsměv mu na jednou ztuhl do rozrušeného úšklebku a podíval se na mne nenávistně, s výrazem přímo dábelským, „hodím vás psovi.“

Geniální. Od rozverného začátku nám příběh pomalu odplynul do gotického hororu. Hrdinka bloudí zlověstnými chodbami vstří děsivým tajemstvím. Málokteré téma je tak provařené, a přesto stále funguje. S lítostí krátím další scény, které hrdinku posunou tam, kde jsme už byli – do hostince a k setkání s Holmesem a Watsonem.

Všimněme si kompozice. Celou druhou třetinu příběhu slečna Hunterová vypráví, Holmes s Watsonem poslouchají. Povídka působí

dojmem, že ji autor vymyslel a pak do ní dodačně nacpal Holmese s Watsonem. Což dává možnost je zase vyhodit. Slečna Hunterová by si vystačila sama. Pak netřeba ani scény ve vlnku, můžeme mít expoziční první dialog s žádostí o práci a plynule pokračovat v domě U měděných buků. Nikdo nikomu nic nevypráví. Děj se zdrcne sotva na polovinu, a to tu daleko napínávější. Zbude víc místa na přímou řeč a na de-taily, podobné scéně se zrcátkem nebo s vlasy. Nebo s tím psem za měsíčního svitu.

„Zachovala jste se v celé té záležitosti jak velmi odvážná a statečná dívka, slečno Hunterová. Myslíte, že byste dokázala podniknout ještě něco, k čemu je třeba značné odvahy? Nežádal bych to po vás, kdybych nevěděl, že jste naprostě výjimečná žena.“

„Pokusím se. A co bych měla udělat?“

„V sedm hodin přijdeme, můj přítel a já, k Měděným bukům. Rucastlovi budou již pryč a Toller, jak doufám, neschopný pohybu. Zbývá jen paní Tollerová, ale není vyloučeno, že by mohla ztropit poprask. Velmi byste nám práci ulehčila, kdybyste ji poslala pod nějakou záminkou do sklepa a otočila za ní klíčem.“

„Zařídím to.“

Takže nejenom, že Holmes a Watson ještě nic neudělali, ale nechají slečnu Hunterovou zpacifikovat i poslední nebezpečnou osobu!

Teprve pak nám Holmes konečně řekne, o co tu vlastně jde. Je to jedna z linií, které se nabízely.

„Rucastlovi vás k sobě povolali, abyste někoho zpodobňovala, někoho, kdo je uvězněn v tom pokojíku. To je nad slunce jasnější. Pokud jde o to, kdo je tam uvězněn, pak jsem si zcela jist, že je to slečna Alice Rucastlová, o níž, pokud si správně pamatuji, tvrdí její otec, že odjela do Ameriky. Vybral si vás bezpochyby proto, že ji připomínáte výškou, postavou i barvou vlasů. Nejspíše prodělala nějakou nemoc a musela se dát ostříhat, a tak jste samozřejmě musela obětovat vlasy i vy. Úplnou náhodou jste přišla na její cop. Muž na silnici byl bezpochyby její přítel – a možná i snoubenec – a protože jste sedávala u okna v jejích šatech a tolik jí byla podobná, a protože kdykoli vás viděl, jste se smála, usoudil zřejmě z vašeho veselí a později i pohybu, jímž jste mu naznačovala, aby odešel, že slečna Rucastlová je zcela spokojená a nepřeje si již, aby jí projevoval zájem. Psa pouštěj na noc ven, aby mu znemožnili veškeré pokusy jakkoli se s ní domluvit. Až potud je mi vše jasné.“

(...) Přesně v sedm jsme dorazili k domu U měděných buků.

(...) „Doufám, že nejdeme pozdě,“ řekl Holmes. „Raději tady počkejte, slečno Hunterová. Vy se, Watson, opřete ramenem do těch dveří a uvidíme, jestli se dostaneme dovnitř.“

Dveře byly staré a chatrné a pod naším společným náporem rázem povolily. Vpadli jsme oba do pokoje. Ten však

byl prázdný. Nebyl tu žádný nábytek, jen úzká postel se slamníkem, malý stolek a košíček s nějakým šitím. Vikýř nahoře byl otevřený a vězeňkyně pryč.

„Zase tu provedli nějakou ničemnost,“ řekl Holmes. „Ten chlap určitě uholdl, k čemu se slečna Hunterová chystá, a svoji oběť unesl.“

Zde by Holmes již zasloužil ocenění Bezejmenného hrdiny – přes veškeré úsilí stále ještě nezasáhl do děje. Po všech přípravách nakonec dorazil pozdě! Jediný výsledek je toto:

„(...) slyším tam nějaké kroky. Měl byste si, Watsone, připravit revolver.“

Ještě to téměř nedořekl a do dveří vpadol tlustý hřmotný chlap s těžkou sukovicí v ruce. Slečna Hunterová vykřikla a ucouvla před ním ke zdi, ale Holmes se vrhl kupředu a postavil se mu tváří v tvář.

„Vy ničemo!“ zvolal. „Kde máte dceru?“

„Na to bych se měl ptát já vás,“ zaječel muž. „Vy zloději! Vy špehové zlodějští! Ale teď jsem vás přistihl, co? A mám vás pěkně v hrsti! Však vám to taky ukážu!“ Otočil se, a co mu nohy stačily, hlučně seběhl ze schodů.

„Utíká pro psa!“ vykřikla slečna Hunterová. „Mám přece revolver,“ utěšoval jsem ji.

(...) Ještě jsme ani nebyli v hale, když jsme zaslechli štěkot obrovského psa

a potom děsivý bolestný výkřik a strašný úzkostný jek, který nám přímo rval uši. (...) Před sebou jsme spatřili obrovské vyhladovělé zvíře s černou mordou zahryzlou do Rucastlova hrdla a pod ním Rucastla svíjejícího se na zemi a ječícího děsem. Vrhl jsem se k nim, rozrazil psovi lebku a zvíře se prudce převalilo, pořád ještě zakousnuto nenasytými bílými tesáky do záhybů na krku svého pána. Dalo nám mnoho práce, než jsme je od sebe odtrhlí, a Rucastla jsme pak odnesli živého, ale zle pokousaného do domu.

Pěkné dramatické finále. A případ se mezitím vyřešil sám bez Holmese, díky paní Tollerové ex machina, která nám vysvětlí, že:

„(...) Slečna Alice nebyla doma šťastná... nejhorší bylo, když se u jedné přítelkyně seznámila s panem Fowlerem. Jak jsem se aspoň doslechla, měla nárok na nějaké dědictví, ale byla chudinka vždycky tak tičhá a trpělivá, že se o něm jakživa slovem nezmínila a všechno nechávala na panu Rucastlovi. Věděl, že se jí bát nemusí, ale jak si uvědomil, že by si mohla najít manžela a ten že by potom jistě žádal, co mu po právu naleží, rozhodl se, že jí v tom radši zabrání. Nejdříve na ní chtěl, aby mu podepsala nějaký dokument, že ať se vdá nebo ne, má na její peníze právo on. Když odmítala, naléhal na ni tak dlouho, až z toho dostala mozkovou horečku a šest

neděl se potácela mezi životem a smrtí a i ty krásné vlasy jí ustříhli. Jenže její mládenec se tím nedal nijak odradit a zůstal jí věrný jak pravý muž.“

„Ach tak,“ řekl Holmes, „z toho, co jste nám laskavě vysvětlila, je mi už záležitost naprostě jasná a zbytek si dovedu domyslet. Pan Rucastle pak zřejmě přistoupil k metodě věznění?“

„Ano, pane.“

„A přivezl z Londýna slečnu Hunterovou, aby se zbavil nepříjemné vytrvalosti pana Fowlera.“

„Opravdu, tak to bylo, pane.“

„Jenže pan Fowler se hněd tak odbýt nedal, jako ostatně žádný dobrý námořník, a obléhal dům tak dlouho, až se s vámi dohodl a pomocí jistých argumentů, zřejmě i pěkně šustivých, vás nakonec přesvědčil, že jeho zájmy se kryjí s vašimi.“

„Pan Fowler je moc laskavý a štědrý gentleman,“ odpověděla vážně paní Tollerová.

„A proto se také postaral, aby vašemu dobrému muži nikdy nechybělo něco k napítí a aby tu čekal žebřík připravený na chvíli, kdy váš pán odejde z domu.“

„Přesně tak se to stalo, pane.“

Tak byla tedy vyřešena záhada zlověstného domu, před jehož vchodem rostly nádherné měděně zbarvené buky.

Mno. Člověk si řekne – promrhaný potenciál. Tollerovi jsou další nadbytečné figury, záchraná akce by lépe slušela slečně Hunterové. Jejím protivníkem je vlastně jen pan Rucastle a ostatní nemají co na práci. Toller, paní Rucastlová, zlý chlapec, Fowler, dokonce i Holmes s Watsonem – všechny tam můžete mít i nemít podle libosti, a pokud byste je nechali, vymyslete jim nějakou činnost.

Přesto je příběh tíživý a zneklidňující, a funguje i jako román, jak dokazuje to *Utažení šroubu*. Nebo jako to, co bude v dalším pojednání. A pochybovače o nevyužitých možnostech tohoto příběhu asi přesvědčí neslýchána závrečná věta:

(...) Pokud jde o slečnu Hunterovou, ztratil o ni můj přítel k mému značnému zklamání zájem, sotva pro něj přestala představovat jeden z jeho problémů, a teď je ředitelkou jakési soukromé školy ve Walsallu, kde prý si vede neobyčejně dobře.

napsal kolektiv autorů Doplňky a materiály

TAURILŠTÍ OBCHODNÍCI

Tato tabulka popisuje obchodníky, které můžete potkat na tržišti. Je zasazená do světa Neviditelné knihy, půjdou však snadno převzít i do jiných fantasy krajin.

Pokud chcete obchodníka, který se ve vaší hře objeví, losovat náhodně, hoďte nejdříve k6 pro určení sudá–lichá a pak ještě jednou pro určení čísla 1 až 6. Můžete házet najednou dvojicí různě barevných kostek, kde jedna barva určuje paritu čísla (sudá–lichá) a druhá číslo v tabulce. Položky L1 až L6 jsou muži, S1 až S6 jsou ženy.

Autoři: kolektiv kreativních lidí z RPG fóra
Ilustrace © Jan Krůček, [krokcz @ DeviantArt](#)
[www.neviditelnakniha.cz](#)

L1 **Gallen.** Člověk, 50 let. Vypadá jako vyšloužilý pirát či mořský vlk – šátek přes hlavu, náušnice v uchu, šátek na krku, jizvy na obličeji. Při konverzaci si neustále po něčem stýská: po mládí, po moři, po dobrodružstvích, po předchozím správci tržiště, po svém věrném mastifovi apod. Na moře se vrátit nemůže, protože po vyloupení jednoho chrámu zasvěcenému

L2

Hodaiovi na něj přešla kletba, kvůli které se mu dělá extrémně zle z houpání na vlnách. Nyní se snaží vydělat peníze, aby ho mocný mág nebo klerik kletby zbavil a on se mohl plavit jako zamlada.

Shirley. Elf, 25 let. Shirley je lidské dívčí jméno, ale tento elf je k nerozeznání od velmi pohledné ženy a také tak vystupuje. Využívá rovenských líčidel a rád se obléká do hedvábí. Vždy krásně upravený s vyzývavým chováním a charakteristickou sladkou vůní parfému. Stačí mu zalichotit a získáte slevu. Společná noc však odemkne odvážnému dveře do světa tajemství mocných a bohatých, kteří chtejí zařít něco netradičního. Shirley zná mnoho tajemství, protože je ve skutečnosti tajný agent z Dakie.

L3

Mozren. Půlelf, 14 let. Hubený, se zkaženými zuby. Je nepříjemně vlezlý, nerespektuje osobní prostor, umí být i agresivní, když se debata nevyvíjí podle jeho představ. Velkou část svého výdělku mu seberou místní gangsteři za „ochranu“, zbytek utopí v lehkých drogách. Trpí bolestivou nakažlivou nemocí.

L4

Koskel. Člověk, 40 let. Ramenatý, vousatý, na krku amulet ve tvaru stromu, stánek má ozdobený dalšími amulety se symboly duchů přírody. Nesnáší uctíváče Nebeského ducha a neopomene zájemcům o nákup sdělit, že nebeštákům nic neprodá. Taky si stěžuje na svou ráznou ženu a občas nervózně koukne přes rameno,

L5

meno, jestli ho nepřišla zkontolovat, zda prodává každému a ne jen tomu, kdo je mu sympatický.

Tabor Ugu. Člověk. Asi kolem třiceti, sám neví kolik mu je, jeho kmen nezná koncept let. Snědý domorodec z Agol Zaru se snaží žít tím, čím se živil doma a byl v tom dost dobrý. Obchodem. Problém je, že narází nejen na to, že je jiný než lidé kolem něj, ale i na to, že neumí dobře místní jazyk, a tak se snaží smlouvat rukama a nohami.

L6

Lukaz. Člověk, 13 let. Mladý blondatý kluk se zelenýma očima, učeň a tovaryš úspěšného obchodníka, který ale velmi vážně onemocněl a nemůže se starat o svůj obchod. Proto za něj Lukaz zaskakuje, aby mu vydělal na drahou léčbu. Jenže není připravený, koktá, plete si ceny a když na něj někdo zatlačí tak se zlomí a ze smlouvání ustoupí. Proto je

L6 velmi jednoduché od něj nakoupit věci pod cenou. Dovolí vám to ale svědomí? **Artur a Rankor.** Opálený trpaslík vonící po medu, 45 let, a mohutný tmavě zelený ork, 25 let. Artur byl poměrně úspěšný trpasličí obchodník a Rankor je, vlastně spíš byl, Arturův osobní strážce. Ale Artur se pokusil Rankora podvést, nezaplatit mu a utéct od něj. Proto mu Rankor zlomil obě nohy a nyní ho stále „hlídá“ a bere si od něj všechny vydělané peníze, dokud mu vše nesplatí a pak od něj plánuje v klidu odejít. Zboží si sám nevzal, protože by pak mohl být obviněn z krádeže, a hlavně kdo by si tohle zboží kupoval od špinavého orka, který ani neumí pořádně číst?

S1 **Murana.** Člověk, 40 let. Unavená ženská s kruhy pod očima, při bližším pohledu jí jsou na těle vidět modřiny. Chová se rezignovaně, obchoduje naprosto rutinně. Mohla by pookrát, pokud by se někdo začal zajímat o její osobu a její osud a dal jí najevo, že by mohla pro někoho být podstatná. Žije s násilnickým manželem a stará se o šest dětí, z toho čtyři po své zemřelé sestře, a téměř rezignovala na to, že ještě někdy bude šťastná.

S2 **Thea.** Člověk, 20 let. Menší dívka s rozpuštěnými vlasy a v ušpiněných hadrech, která neustále těká očima po okolí. Má na dívku netradiční chraplavý hlas a často si odkašlává. Když se pustí do po-

vídání, stěžuje si na šlechtu a bohaté. Je členkou Očistného plamene a obchoduje s tím, co zůstane po jejich žhářských a loupeživých akcích. Ve skutečnosti by stačilo najít ji nový domov a dát ji trochu lásky, protože v nesmysly kultu nevěří.

S3 **Bena.** Ork, 30 let. Nepřehlédnutelná a nepreslechnutelná vysoká orkyně s výrazně růžovou barvou kůže. Své zboží až teatrálně vychvaluje a povídá o něm kolemjedoucí fantaskní historky. Pochází ze zlodějské komunity, ale vzhledem k barvě kůže na ni zbyla role odpoutávače pozornosti. Kolem se potuluje její drobná a nenápadná kamarádka Mata, která okrádá lidi.

S4 **Drytira.** Trpaslice, 17 let. Neposlušné krátké zrzavé vlasy držené kříklavě barevnou pletenou čelenkou, k oku připevněné velké čtecí sklo. Zahlcuje zákazníky spoustou technických informací o svém

zboží, místo toho, aby vychvalovala, proč by si ho měli koupit. Je to studentka, která na tržišti výjimečně zaskakuje za bratra. Bohužel dost špatně vidí, takže je jednoduché ji okrást. Možná budete zrovna svědkem takového pokusu od někoho, kdo se ochomýtá kolem. Co uděláte?

S5 **Ulandra.** Půlelfka, 35 let. Vlasy dlouhé až do pasu, spletené do dvou copů. Ulandru posedl démon obchodu a tak se do toho pustila s pořádnou vervou a dovedností. Prakticky nespí a je ochotná obchodovat kdykoliv a kdekoli. Jednu věc ale při svých obchodech odmítá, protože jí nepovažuje za zajímavou výzvu, a to jsou peníze. Peníze jsou nudné. A tak všechn obchod u ní probíhá pouze výměnou za jiné zboží, přičemž se snaží dostat za to, co nabízí, co možná nejzajímavější věc, která má třeba i menší hodnotu, ale o které tuší, že by jí jinde mohla výhodně směnit. Znáte tu pohádku o tom, jak obchodník šel vyměnit jehlu za krávu? Toho se snaží dosáhnout Ulandra. Začala s knoflíkem a doufá, že to dotáhne alespoň na panství.

S6 **Stará Jarma.** Člověk, 40–50 let. Postarší a mile působící paní s vytetovaným ornamentem na hřbetu levé ruky, která má jako jediná zde poměrně jinak nedostatkové zboží. To protože za pomocí levných kriminálních živlů (v Kalusu se pro to nabízejí krysáci) vyhrožuje a ničí konkurenci.

DRAKKAR

INTERNETOVÝ SBORNÍK ČLÁNKŮ O RPG HRÁCH

Vaše články uvítáme na drakkarlod@centrum.cz

Zapojte se do přípravy dalšího čísla v našich diskuzích.

REDAKCE

Čestný šéfredaktor a duchovní otec projektu: Roman „Romik“ Hora

Redaktoři: „Ecthelion²“, Jakub „boubaque“ Maruš, Tereza „Raven“ Tomášková

Korektury: Jakub „boubaque“ Maruš, Tereza „Raven“ Tomášková

Design a sazba: Jakub „boubaque“ Maruš || Obálka: „Ecthelion²“

Není-li uvedeno jinak, jsou použité obrázky v public domain
nebo jsou uživateli jejich práv autoři článků či členové redakce.

